

Hồi 7

Dũng cứu sấm sơn nhân

Trên núi Võ Đang, phong cảnh vô cùng tuyệt đẹp, nhưng đối với Quán Trung Lưu nó chẳng chút ý nghĩa gì cả.

Y đến Võ Đang vốn không có ý định du ngoạn.

Thất Bảo, Lục An cũng nhận ra Quán Trung Lưu không được vui, nên không dám lên tiếng, mà cũng căng thẳng đi theo sau.

Đi qua cầu cửu khúc, Quán Trung Lưu đột nhiên dừng lại, gọi "Thất Bảo, Lục An!" đôi tay đặt đằng sau lưng, không quay đầu lại.

"Công tử...".

"Hai người xem phong cảnh của núi Võ Đang có gì khác so với núi Nga Mi?".

Thất Bảo, Lục An nhìn nhau, Thất Bảo nói: "Núi Võ Đang địa thế nguy hiểm, hùng vĩ vô cùng, nhưng nét thanh tú không đủ, không như Nga Mi thanh tú xông thiên, hội tụ tinh anh của trời đất".

Quán Trung Lưu hài lòng mỉm cười. Vào lúc này chợt có một giọng nói vang lên: "Đệ tử Nga Mi đúng là quá thanh tú nhưng khí hào hùng không đủ".

Tạ Bình, Diêu Phong, Kim Thạch, Ngọc Thạch, Truyền Ngọc Thư và mọi người cùng đi ra trong từ những bụi cây.

Quán Trung Lưu nghe rất rõ, nhưng vẫn đứng đó, gần như xem họ không hề tồn tại.

Tạ Bình chờ một hồi, hỏi: "Người là Quán Trung Lưu, đệ tử của phái Nga Mi?".

"Không sai!" Quán Trung Lưu vẫn không hề quay đầu lại.

Tạ Bình lạnh lùng mỉm cười: "Võ Đang Môn hạ Tạ Bình, muốn thỉnh giáo cùng các hạ vài chiêu!".

"Ồ?".

"Vừa rồi có người nói Lạc Nhật kiếm pháp của Nga Mi độc bộ thiên hạ. Hôm nay nếu không thử sức vài chiêu thì thật lãng phí kiếp này".

"Đáng tiếc thanh kiếm của ta đã lưu lại Giải Kiếm Nham" Quán Trung Lưu vẫn dùng lưng đối mặt với họ.

Diêu Phong nói: “Để ta tìm người lấy lên thay huynh”.

Lúc này Quán Trung Lưu mới quay lưng lại, nói: “Không cần đâu! Binh khí không mất. Nga Mi, Võ Đang đồng khí liên tri, hay cứ tại đây”.

Vừa dứt lời, liền bay lên bẻ lấy một cành cây dài, nói: “Ta sẽ dùng cành cây này để thỉnh giáo vài chiêu của các sư huynh”.

Tạ Bình ngạc nhiên: “Cành cây ư?”.

Quán Trung Lưu cười nói: “Ha ha! Dùng cành cây thay kiếm đâu có gì kỳ lạ?”.

Truyền Ngọc Thư ‘ờ’ một tiếng, nói: “Quán huynh quá tự phụ”.

Quán Trung Lưu nhìn sang, nói: “Cành cây trên tay ta chẳng khác gì tinh cương trường kiếm, Truyền huynh nhất định phải cẩn thận”.

Tạ Bình hứ một tiếng, tiến người lên trước, hai tay hợp lại rồi phân ra, tiếng như sét đánh, tấn công Quán Trung Lưu.

Cành cây trên tay của Quán Trung Lưu liên tiếp vung lên, phong chưởng, tiệt cân, tất cả đều là các chiêu thức của kiếm thuật, đều rất nguy hiểm.

Tạ Bình dĩ công hoàn công, hai tay không ngừng phát ra chưởng phong như sét đánh, khí thế áp người.

Cành cây đâm lên không, tiếng ‘xẹt xẹt’ nổi lên, tiếp đó là tay áo dài của Tạ Bình bị rách.

Tạ Bình bình tĩnh ứng chiến, cánh tay chẳng khác gì con rắn đang quanh quẩn bò ra, định tước lấy cành cây. Đường kiếm của Quán Trung Lưu đi nhẹ nhàng nhưng lại tránh xa trong phút chốc.

“Tây Dương Tà Chiếu!” Quán Trung Lưu hô nhẹ một tiếng, cành cây nhất chiêu thất thức, nhất thức thất biến, tấn công Tạ Bình.

Tạ Bình đang dịch bộ từ ‘Thiên Long Ngự Giáp’ biến sang ‘Ngọc Nữ Xuyên Hoa’ đột nhiên hoa mắt, tay phải chột đau.

Trong khoảnh khắc đó, cành cây dài của Quán Trung Lưu đã nằm trên cánh tay phải của Tạ Bình. Sắc mặt của Tạ Bình liền thay đổi, lùi liền một bước, vừa định tấn công tiếp thì Quán Trung Lưu hướng cành cây xuống đất, thản nhiên cười: “Tạ huynh, huynh bại rồi!”.

Tạ Bình biến sắc, cắn răng lui xuống, Truyền Ngọc Thư đứng bên cạnh liền lên trước: “Tại hạ Truyền Ngọc Thư, xin lãnh giáo cao chiêu của Quán huynh!”.

“Để ta!” Diêu Phong lại tiến lên trước. Kim Thạch, Ngọc Thạch cũng không chần chừ mà đi theo sau.

Quản Trung Lưu cười to: “Được, cứ cùng nhau tiến lên, có thể tiết kiệm thời gian”.

Câu nói này chẳng khác gì dầu đổ vào lửa, bọn họ càng hùng dũng hơn. Lúc này tiếng gió nổi lên, Bạch Thạch từ trên không bay xuống, kêu: “Dừng tay!”.

“Quản huynh!” Bạch Thạch bình tĩnh nói: “Gia sư đang cung hầu ở đại điện, có chuyện cần thương lượng. Quản huynh, mời!”.

Quản Trung Lưu mỉm cười, bỏ cành cây xuống. Thất Bảo, Lục An hầu hai bên trái phải rồi cùng Bạch Thạch đi về hướng đại điện.

Tạ Bình và những người khác nổi giận mà giành đi đầu.

o0o

Trong đại điện đã bày sẵn tiệc. Tuy thức ăn đều là những món chay nhưng rượu lại là rượu ngon.

Thanh Tùng ngồi đầu, Bạch Thạch hầu bên cạnh. Dịch Tùng, Thương Tùng lần lượt ngồi hai bên trái phải, tiếp đến là các đệ tử trong lục tuyệt.

Quản Trung Lưu ngồi đối diện với Bạch Thạch, hai đồng tử đứng hầu hai bên với vẻ mặt khinh khi.

Thanh Tùng chờ Quản Trung Lưu ngồi xuống, nhỏ tiếng gọi: “Tạ Bình!”.

“Có đệ tử”. Tạ Bình mặt mày ủ rũ, mọi người miệng câm như hến.

“Là ai dạy con vô lễ như vậy?”.

“Đệ tử nhất thời phẫn nộ, đắc tội với khách quý, cam chịu trừng phạt”.

“Vậy còn không mau tạ tội cùng Quản huynh”.

Tạ Bình cam chịu đi qua, ôm quyền nói: “Tạ Bình vô lễ, mạo phạm Quản huynh, xin huynh thứ tội”.

“Không dám!” Quản Trung Lưu hồi lễ, mỉm cười nhìn Thanh Tùng bảo: “Quả nhiên là danh môn chính phái”.

Mọi người nổi giận khôn cùng, còn Thanh Tùng lại không chút phản ứng, nói: “Vừa rồi nghe liệt đồ nói, bị chiêu ‘Tây Dương Tà Chiếu’ của hiền diệt đánh bại. Hiền diệt quả nhiên đã học được tinh túy của phái Nga Mi, đúng là đáng mừng”.

Quản Trung Lưu mỉm cười đáp: “Vãn bối không dám nói là đã đạt được tinh túy, nhưng cũng rất gần. Chiêu ‘Tây Dương Tà Chiếu’, thất thức thất biến, vãn bối đây cũng chẳng có thể nói đã học chu toàn”.

Thanh Tùng cũng cười nói: “Liệt đồ dùng ‘Thiên Long Ngự Giáp’ để tiếp chiêu cũng không gì là không được, nhưng tiếp đó sử dụng chiêu ‘Ngọc Nữ Xuyên Hoa’ thì đã phạm một sai lầm lớn, nên bại dưới kiếm của hiền diệt, có thể nói là tự chuốc lấy”.

Quản Trung Lưu chau mày hỏi: “Không dùng ‘Ngọc Nữ Xuyên Hoa’ thì nên dùng cái gì?”.

“Nên dùng ‘Triều Dương Thế’ tấn công vào huyệt Tương Đãi của hiền diệt”.

“Vậy vãn bối sẽ dùng ‘Kim Điểu Tây Tụy’ để phá giải, tránh sang và chém ngang lưng của y”.

“Tác dụng của Triều Dương Thế là muốn hiền diệt sử dụng chiêu Kim Điểu Tây Tụy”.

“Ồ?” Quản Trung Lưu lạnh lùng mỉm cười, nhưng thần sắc trở nên căng thẳng.

Thanh Tùng nói tiếp: “Lúc đó chỉ cần đạp Thần Vị, hóa chưởng thành chỉ, điểm vào Kỳ Môn của hiền diệt, điểm tiếp vào hạ Khúc Trì, thì hiền diệt sẽ làm như thế nào?”.

“Thần Vị, Kỳ Môn, Khúc Trì...”. Quản Trung Lưu toát mồ hôi, đáp: “Cái này...”.

“Đến lúc đó cành cây trên tay của hiền diệt không thể không bị tước đi”.

“Không thể như thế được, cho dù điểm vào Thần Vị thì làm sao có thể điểm tiếp vào Kỳ Môn?”.

“Hiền diệt có muốn thử không?”.

Quản Trung Lưu dùng hành động để trả lời, toàn thân đứng dậy, rời khỏi bàn tiệc mà đi ra ngoài.

Thanh Tùng mỉm cười, chậm bước đi theo sau. Quản Trung Lưu chờ đến khi Thanh Tùng đến gần thì lên tiếng: “Đắc tội!”, tay ngón trái mẫu, thực, trung cầm lấy vỏ kiếm, hai ngón thực, trung bên tay phải hợp lại như kiếm.

Thanh Tùng thản nhiên nói: “Mời!”.

Quản Trung Lưu nói nhỏ: ‘Tây Dương Tà Chiêu’, hai ngón của tay phải cứ như kiếm mà đâm ra.

Thanh Tùng đi ‘Thiên Long Ngự giáp’ tiếp đó chuyển biến sang Triều Dương Thế, lên trước tấn công vào Tương Đài của Quản Trung Lưu.

Quản Trung Lưu nhanh chóng chuyển sang ‘Kim Điểu Tây Tụ’, sau đó Thanh Tùng đọc: “Đạp Thần Vị, cẩn thận Kỳ Môn, Khúc Trì!” lời vừa dứt, từ một nơi không thể nào ngờ tới mà điểm xuất, hướng vào huyết Khúc Trì của Quản Trung Lưu.

Trong phút chốc, cả cánh tay phải của Quản Trung Lưu tê cứng.

Mọi người xem đến đây liền vui mừng hô gọi, còn Quản Trung Lưu lại dờ người ra.

Thanh Tùng để hai cánh tay sau lưng nói: “Mười hai năm trước, bản đạo và Nhất Âm đạo huynh luận kiếm ở Hoàng Sơn, cũng sử dụng biến hóa này. Lúc đó Nhất Âm đạo huynh lại lấy ‘Lạc Hạ’ và ‘Cô Ứng Phi Kỳ’ một chiêu hoàn kích, phá giải ngay Triều Dương Thế của bản đạo”.

Quản Trung Lưu biến sắc, nói: “‘Lạc Hạ’ và ‘Cô Ứng Phi Kỳ’ là một trong ba thế biến hóa cuối cùng của Lạc Nhật Kiếm Pháp”.

“Không sai, chẳng lẽ hiền diệt chưa hề học tới?”.

“Đúng vậy” Quản Trung Lưu toàn lung ướt đẫm mồ hôi.

“Sơn ngoại hữu sơn, lượng tiểu địch dật, hiền diệt cứ tự mà lo liệu lấy”. Thanh Tùng dùng ngôn ngữ chân thành mà nói.

“Bái phục, bái phục”. Quản Trung Lưu tiếp đó lại lắc đầu nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc”.

Thanh Tùng ngạc nhiên.

“Điều mà vẫn bái phục chính là kiếm thuật của phái Võ Đang đúng là thiên hạ đệ nhất, còn điều đáng tiếc chính là...”. Quản Trung Lưu dừng lại, nhìn mọi người nói: “Đệ tử của phái Võ Đang vẫn chưa học được chút võ công gì từ tiền bối, chỉ e rằng sau này không người kế thừa”.

Chứng đệ tử Võ Đang dần mất. Sắc mặt của Thanh Tùng cũng trầm xuống, hình như cũng có đồng cảm mà than thở nhẹ.

Quản Trung Lưu chậm bước quay về chỗ ngồi, uống ly rượu đầu tiên.

Hoàng hôn đã thắm, mây đen kéo đến.

Gió thổi nhanh, hình như có một cơn mưa sắp đến.

oOo

Vân Phi Dương làm xong mọi việc, lập tức chạy hướng về thư phòng của Truyền Ngọc Thư. Ngày thường vào lúc này, Ngọc Thư nhất định ở thư phòng chờ y đến và dạy y viết chữ đọc sách. Nhưng hôm nay vừa đẩy cửa vào thì không thấy Ngọc Thư đâu.

“Đi đâu rồi nhỉ?” Vân Phi Dương cảm thấy kỳ lạ, chợt có tiếng ‘kình cồng’ truyền đến từ hoa viên.

Vân Phi Dương liền chạy ra ngoài xem.

Quả thật y đã thấy được Truyền Ngọc Thư, nhưng người đang đàn lại là Luân Uyển Nhi. Hai người họ ngồi dưới một gốc cây, thì thì thầm thì thầm, không biết nói chuyện gì.

Vân Phi Dương nhìn thấy, liền quay người rời khỏi. Truyền Ngọc Thư đã nhìn thấy y, liền đứng dậy chào: “Phi Dương huynh!”.

“Truyền sư huynh!” Vân Phi Dương chỉ còn cách đứng lại.

Luân Uyển Nhi cũng đứng dậy, nhìn Vân Phi Dương lạnh lùng mỉm cười nói: “Không cần gánh nước ư?”.

Vân Phi Dương cúi đầu xuống, đáp: “Gánh xong rồi, huynh đến để theo Truyền sư huynh đọc sách viết chữ”.

Luân Uyển Nhi quay sang nhìn Truyền Ngọc Thư, nói: “Muội thật sự không hiểu, tại sao huynh lại xin giúp cho huynh ấy. Nếu là muội thì sẽ kêu sư phụ phạt nặng hơn, ít nhất cũng phải gánh nước mười năm”.

Vân Phi Dương gượng cười: “Uyển Nhi, muội...”.

Luân Uyển Nhi cắt ngang lời nói của y: “Đừng gọi muội, muội hận huynh”.

Vân Phi Dương ngậm ngừng hỏi: “Tại... tại sao...”.

“Ai bảo huynh ngay cả tên muội cũng viết sai”. Nói xong liền quay người bỏ đi.

Hai người đều định đuổi theo nhưng nhìn nhau một hồi rồi dừng lại.

Vân Phi Dương gượng cười bảo: “Truyền sư huynh, hai người cứ tiếp tục luyện đàn đi”.

Truyền Ngọc Thư chưa trả lời thì một tiếng sấm nổi lên.

Tiếng sấm chưa dứt thì một tiếng kêu lạ truyền đến.

Không biết tiếng kêu lạ thảm thiết kinh khủng đó là gì, vừa phát lên thì mây gió gần như biến sắc.

Truyền Ngọc Thư kinh hoảng nói: “Kẻ nào đến?”.

Còn Vân Phi Dương lại bình tĩnh đáp: “Đó chính là tiếng kêu từ Hàn Đàm, không có gì đâu”.

“Hàn Đàm?” Truyền Ngọc Thư cảm thấy kỳ lạ.

“Truyền sư huynh, chẳng lẽ huynh không biết hậu sơn có Hàn Đàm, cảm địa sao?”.

“Không biết!” Truyền Ngọc Thư liền hỏi: “rốt cuộc là chuyện gì?”.

“Sau núi có một Hàn Đàm, băng lạnh thấm cốt, khóa chặt lại một người, toàn thân đều có lông màu trắng, chúng tôi đều gọi nó là lão quái vật”.

“Lão quái vật?”.

“Nghe nói nó đã bị nhốt nhiều năm tại đây, chỉ vì học lên Võ Đang tuyệt kỹ bị phát hiện nên bị cắt đứt lục gân, dùng sắc khóa chặt nhốt vào Hàn Đàm”.

Truyền Ngọc Thư ngẩn ngơ tại đó, Vân Phi Dương vô ý mà nhìn y, hỏi: “Huynh có thật đang nghe đệ nói không?”.

Truyền Ngọc Thư chợt thức tỉnh, hoảng mang gật đầu đáp: “Tất nhiên rồi, nói tiếp đi”.

Vân Phi Dương tiếp: “Mỗi lần trời mưa, thủy triều của Hàn Đàm dâng cao, ngập cả người hấn. Nên chỉ cần nghe tiếp sấm thì hấn sẽ hoảng sợ mà kêu to”.

“Bị ngâm dưới nước, nhất định rất đau khổ”.

Vân Phi Dương gật đầu: “Chưởng Môn đã từng dặn, không ai được đến gần Hàn Đàm, kẻ trái lệnh sẽ trong phạt, chỉ có đệ là ngoại lệ”.

“Ồ?” Ngọc Thư ngạc nhiên.

Vân Phi Dương cười nói: “Nếu đệ không mang cơm qua, thì hấn đã chết từ lâu”.

“Huynh phụ trách công việc này!”.

“Cứ mười ngày một lần, bên trong hang động rất lạnh lẽo nên hấn không thể biến thành ác”.

Ánh mắt của Truyền Ngọc Thư lại xoay chuyển sang bên kia, đột nhiên kinh ngạc, nói: “Bên kia có người”.

Vân Phi Dương quay đầu nhìn, quả nhiên thấy một bóng người đi về phía hậu sơn.

Truyền Ngọc Thư chau mày bảo: “Hình như là Quán Trung Lưu, chẳng lẽ hắn nghe được tiếng kêu nên mới qua tìm hiểu cho rõ?”.

“Phải đi ngăn hắn lại”. Vân Phi Dương liền nói.

Truyền Ngọc Thư liền mau chóng chạy đi.

oOo

Bóng người đó đích thật là Quán Trung Lưu, lên xuống mấy lần, thì dừng chân trước một khu rừng xanh tại hậu sơn.

“Đúng là được truyền ra từ đây, cứ lên trước xem sao”, Quán Trung Lưu tự nói một mình.

Hắn vừa định đi, thì Truyền Ngọc Thư liền bay đến, từ xa hô gọi: “Quán huynh xin dừng bước!”.

Quán Trung Lưu thấy Truyền Ngọc Thư kinh hoàng liền hỏi: “Sao thế?”.

“Nơi này chính là cấm địa của bốn phái”.

“Cấm địa?”.

“Cho dù có là đệ tử bốn phái thì cũng không được phép đi vào, Quán huynh xin quay về cho”.

Quán Trung Lưu lạnh lùng nhìn Truyền Ngọc Thư, hình như sắp ra tay nhưng vẫn cố kềm chế xuống, cười nói: “Hay cho một danh môn chánh phái, thì ra cũng có rất nhiều bí mật không thể nói với người khác”.

“Xin Quán huynh quay về cho”. Truyền Ngọc Thư vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

Quán Trung Lưu bực bội “hừ” một tiếng.

“Đám xông cấm địa, sẽ giết không tha. Đây chính là lời dặn của gia sư, đệ tử không dám làm trái”.

Quán Trung Lưu không nói gì.

Lúc này Vân Phi Dương cũng chạy đến, nhìn thấy đúng là Quán Trung Lưu, lại ngăn người ra.

Quán Trung Lưu liếc nhìn Vân Phi Dương.

Lúc này tiếng sấm lại nổi lên, tiếng kêu kỳ lạ lại phát ra từ trong khu rừng.

Ba người đều ngẩn mặt ra, Quán Trung Lưu bực bội mà quay người rời khỏi.

o0o

Đêm càng khuya, mưa càng to.
Tiếng sấm tiếng sét gằn như làm đảo lộn trời đất.
Vân Phi Dương vẫn không ngừng đọc sách dưới ánh đèn.

o0o

Tại phòng bên kia, Quán Trung Lưu một mình ngồi trên ghế, hình như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Ầm ầm một tiếng, y liền đứng dậy, đi sang cửa sổ, mở hai cánh cửa ra.
Ngoài sân trời vẫn đang mưa tí tách.

o0o

Truyền Ngọc Thư đang nằm trên giường, hai mắt mở to, ngắm nhìn giọt mưa bên ngoài.

Tia chớp sáng, soi rõ vẻ mặt ưu phiền của y.

Lại một tia chớp soi sáng hậu sơn của Võ Đang.

Một bóng người đi dưới mưa trên một con đường nhỏ ở hậu sơn. Lúc tia chớp chiếu sáng, hình bóng của hắn lại núp sau một cây to.

Tia chớp vừa dứt thì hắn lại tiếp tục đi về hướng của Hàn Đàm.

o0o

Trong lúc đó, trên một con đường nhỏ cách Võ Đang mười dặm, Công Tôn Hoàng và Độc Cô Phụng đang cưỡi ngựa phóng nhanh dưới mưa.

o0o

Ban mai, mưa tạnh.

Sau điện, tại một mật thất, Bạch Thạch tay cầm Cửu Chuyển Kim Đan, Thanh Tùng nói: “Cửu Chuyển Kim Đan của Nga Mi, không phải như một số thuốc khác, đối với thương tích của ta ít nhiều gì cũng có tác dụng”.

“Dạ, sư phụ”. Bạch Thạch lùi sang một bên.

“Trong lúc ta bế quan liêu thương, tất cả mọi việc trong Võ Đang đều do con phụ trách”.

“Xin sư phụ yên tâm”.

“Hai vị sư thúc Dịch Tùng, Thương Tùng bụng dạ hẹp hòi nhất định sẽ không phục con”. Thanh Tùng trầm giọng nói: “Nhưng con cũng không thể quá nhường nhịn họ. Nếu họ có điều không phải con nhất định phải lên tiếng”.

“Đệ tử biết rồi”. Bạch Thạch ngập ngừng đáp.

“Ra ngoài đi!” Thanh Tùng vẫy tay.

Bạch Thạch cáo lui, ra đến ngoài cửa, lập tức căn dặn bốn đạo sĩ tùy tùng, rằng: “Trong lúc sư phụ bế quan, không cho bất cứ ai đến quấy nhiễu, hai người một tổ, ngày đêm canh giữ môn hộ”.

Bốn đạo sĩ liền cùng nhau hô “Dạ”.

o0o

Đến trưa, cây lá sau cơn mưa càng trở nên xanh tươi hơn, đất cát vẫn chưa khô. Có một số lá cây vẫn còn đang nhiều nước.

Bạch Thạch đi ngang mật thất, vừa định đi về hướng chính điện thì tiếng chuông vang lên.

Một đệ tử bên cạnh kỳ lạ hỏi: “Đại sư huynh, tiếng chuông này...”.

“Là tiếng chuông báo hiệu có người xông lên núi, chúng ta xuống núi xem”. Bạch Thạch liền nhanh chóng bước đi.

Vừa bước ra đại điện, thì có một đệ tử vội vàng hấp tấp chạy vào, vừa thấy Bạch Thạch thì đôi chân càng chạy nhanh hơn, kêu to: “Đại sư huynh”.

“Kẻ nào xông lên núi?”.

“Là người của Vô Địch Môn”. Đệ tử kia nói tiếp: “Một người là Công Tôn Hoàng lần trước xông lên núi. Còn một người khác nghe nói là ái nữ của Độc Cô Vô Địch tên Độc Cô Phụng”.

Bạch Thạch chau mày lại: “Chỉ đến hai người?”.

“Chỉ có hai người”.

“Lần này không biết là chuyện gì?”.

“Dịch Tùng sư thúc đã dẫn người xuống dưới ngăn cản”.

Đôi mày của Bạch Thạch chau khít hơn. Truyền Ngọc Thư, Tạ Bình, Diêu Phong, Kim Thạch, Ngọc Thạch lúc này mới chạy đến.

Truyền Ngọc Thư liền hỏi: “Có cần nói một tiếng với sư phụ không?”.

“Sư phụ đang bế quan liêu thương, không cần thiết kinh động đến người”. Bạch Thạch lướt nhìn qua, nói: “Mấy vị sư đệ, chúng ta đi”.

Mọi người trả lời một tiếng rồi cùng Bạch Thạch chạy đi.

o0o

Dưới ánh nắng, Giải kiếm Thạch vẫn đứng hiên ngang tại đó, nhưng dưới chân đã có mấy đệ tử Vô Địch ngã xuống. Cánh tay của họ đều bị đả thương, binh khí rời khỏi tay.

Công Tôn Hoàng, Độc Cô Phụng tiếp tục xông lên trước. Độc Cô Phụng tay cầm Uyên Ương song đao, Công Tôn Hoàng đổi sang dùng một đôi Nhật Nguyệt Luân.

Bảy đạo sĩ cản trước mặt họ, dục động mạc động. Dịch Tùng đã dẫn theo mười mấy đệ tử chạy đến, từ xa hô bảo: “Kẻ nào to gan xông lên núi?”.

Độc Cô Phụng nhìn qua, hỏi: “Người đó là ai?”.

Dịch Tùng tự đáp: “Võ Đang Dịch Tùng”. Đi ra từ đám đông, vừa thấy Công Tôn Hoàng liền to cười bảo: “Lại là người, sao thế? Không có kiếm, muốn lên đây lấy kiếm về à?”.

Công Tôn Hoàng nổi giận, tiếp theo Độc Cô Phụng hỏi: “Thanh Tùng là gì của người?”.

“Là Chuồng Môn sư huynh, bây giờ đang bế quan, chuyện lớn nhỏ trong Võ Đang bây giờ đều do ta cai quản”.

Công Tôn Hoàng nhìn Nhật Nguyệt Luân, mà nói: “Vậy ta sẽ giết người!”.

Dịch Tùng ngạc nhiên, nói: “Người là bại tướng dưới tay của sư huynh bản đạo, bản đạo không tiện giao đấu với người!”.

Một hồi, lại nói: “Kêu cô nương đó lên trước chịu chết!”.

Độc Cô Phụng liền tiến lên trước, song đao múa diển như hai vòng đao hoa, đâm nhanh về trước.

Dịch Tùng hoang mang rút kiếm ra, hô to một tiếng, kiếm đâm lên trước, một thức thất biến.

Tiếng binh khí giao nhau ‘kình keng’ toàn thân của Độc Cô Phụng lướt theo đường kiếm, đao ở trước người, nhanh như tri phong liệt hỏa.

Dịch Tùng tiếp liền vài chiêu, trong lòng khó tránh kinh hoàng, tiếp thêm vài chiêu thì trong bụng đã có chủ ý.

Tuy võ công của Dịch Tùng không bằng Thanh Tùng nhưng lại biết chính mình, vừa thấy tình thế không đúng thì liền chuẩn bị hậu lộ.

Dịch Tùng tiếp ba kiếm, lui liền ba bước, đột nhiên hô: “Dừng!”.

Độc Cô Phụng ngạc nhiên, lạnh lùng cười nói: “Hử! Không dám đánh nữa ư!”.

Dịch Tùng đáp: “Với thân phận của bản đạo thì làm sao có thể giao đấu với một cô nương như người”.

Độc Cô Phụng mỉm cười: “Chuyện này không do người quyết định!” liền đâm lên trước.

Dịch Tùng lại lùi thêm ba bước, Độc Cô Phụng không ngừng đuổi theo. Chúng thuộc hạ đệ tử của Thanh Tùng vùng lên. Công Tôn Hoàng đã có chuẩn bị từ trước, bay người lên trước, Nhật Nguyệt Luân chia ra, tiếng ‘kình kình keng keng’ vang lên, đẩy lùi toàn bộ thế công của mọi người.

Một tiếng hô gọi được truyền từ trên không xuống: “Dừng tay!”.

Bạch Thạch liền đuổi đến, chẳng khác gì con ngựa mà chạy đến trước mặt Công Tôn Hoàng và Độc Cô Phụng, nói: “Hai vị thí chủ, có gì từ từ nói”.

Công Tôn Hoàng nhìn Bạch Thạch, lạnh lùng cười nói: “Lâu lắm không gặp!”.

“Thì ra là Công Tôn huynh”.

“Nếu ta không lầm thì người chính là Bạch Thạch, đại đệ tử của Thanh Tung”.

“Lần này các hạ xông lên núi Vô Đang...”.

“Là muốn tìm phái Vô Đang đòi người”. Công Tôn Hoàng đưa tay ra.

“Ai?” Bạch Thạch cảm thấy kỳ lạ.

“Quản Trung Lưu!”.

Bạch Thạch càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Quản Trung Lưu cùng Thất Bảo, Lục An từ trong rừng cây đi ra, hỏi: “Kẻ nào tìm ta!”.

Công Tôn Hoàng nhìn qua: “Quả nhiên là người”.

Độc Cô Phụng nói: “A! Thì ra người chính là Quản Trung Lưu ư?”.

“Không sai!” Quản Trung Lưu thản nhiên cười, hỏi: “Có gì chỉ giáo?”.

“Ta hỏi người, tại sao người lại giết người của thập tam đà trong Vô Địch Môn?”.

“Chuyện này ta còn chưa tìm hai vị để tính nợ”. Quản Trung Lưu ngẩng đầu lên trời.

Độc Cô Phụng nhìn sang Công Tôn Hoàng, kêu: “Sư huynh...”.

Quản Trung Lưu trầm giọng nói: “Ta chỉ muốn thập tam đà của Vô Địch Môn các người nợ máu phải trả bằng máu”.

Độc Cô Phụng “hứ” một tiếng, nói: “Đuổi cùng giết tận, thủ đoạn của người cũng quá tuyệt tình”.

“Chuyện này, Vô Địch Môn nhất định phải tính rõ với người”. Công Tôn Hoàng nổi giận mà dùng Nhật Nguyệt Luân chỉ vào Quản Trung Lưu.

“Người nào làm người đó chịu, các người đừng gây rắc rối cho Vô Đang”. Giọng nói của Quản Trung Lưu vô cùng lạnh lẽo.

Công Tôn Hoàng nhìn Quản Trung Lưu, nói: “Được, xem ra người cũng là một nam tử hán, người hãy tự ra tay đi”.

Quản Trung Lưu to cười: “Bằng thực lực của hai người mà muốn động thủ với ta ư?”.

Công Tôn Hoàng, Độc Cô Phụng nổi giận đùng đùng.

Quản Trung Lưu nói tiếp: “Để ta bắt cả hai người rồi sau đó đi tìm Độc Cô Vô Địch hỏi tội”.

“To gan!” Độc Cô Phụng phân hai đao ra bay lên trước.

Bạch Thạch đưa tay ra nói: “Khoan đã!” quay sang Quản Trung Lưu nói: “Huynh là khách quý của phái Võ Đang. Bây giờ huynh vẫn đang ở trên núi Võ Đang, chuyện này cứ để chúng tôi giải quyết”.

Nói xong liền chuyển sang nhìn Công Tôn Hoàng và Độc Cô Phụng. Vẻ mặt của Bạch Thạch cũng như giọng nói đều trầm xuống: “Hai vị xông lên Võ Đang có phải nghĩ rằng người của Võ Đang dễ dàng bị bắt nạt?”.

Độc Cô Phụng lạnh lùng mỉm cười, nói: “Thanh Tùng trong thương dưới tay của gia phụ, bây giờ vẫn chưa khởi, phái Võ Đang còn có thể có thực lực gì?”.

“Vẫn còn chúng tôi”. Giọng nói của Bạch Thạch càng trầm lắng hơn.

“Các người?” Công Tôn Hoàng to cười, bảo: “Ai xem các người ra gì?”.

Chúng đệ tử liền phẫn nộ, nhưng Bạch Thạch lại không chút động tĩnh mà bình tĩnh quay đầu lại, dặn: “Bày kiếm trận”. Bảy đạo sĩ trung niên liền đứng ra, phân lập thành Thất Tinh phương vị.

Công Tôn Hoàng vừa nhìn đã nói: “Thất Tinh Kiếm Trận? Ta đã sớm lãnh giáo qua”.

“Lần trước Chương Môn sư huynh có lệnh ngừng là may mắn cho người”. Dịch Tùng nói xen vào.

Công Tôn Hoàng mỉm cười.

Dịch Tùng cười nói: “Nếu hai người có thể vượt qua Thất Tinh Kiếm Trận thì chúng ta sẽ giao người”.

Ánh mắt của Công Tôn Hoàng băng lạnh, hỏi: “Người làm chủ được ư?”.

Bạch Thạch nói xen vào: “Sư thúc...”.

Dịch Tùng vỗ ngực bảo: “Thất Tinh Kiếm Trận có thể chống nhiều địch thủ, sợ gì?”.

Công Tôn Hoàng nhìn sang Độc Cô Phụng, Độc Cô Phụng lạnh lùng nói: “Được, vậy chúng ta sẽ vượt Thất Tinh Kiếm Trận của Võ Đang”.

Dịch Tùng lại hỏi: “Nếu không thể vượt qua Thất Tinh Kiếm Trận thì sao?”.

Độc Cô Phụng trầm giọng đáp: “Thì tùy các người xử lý”.

Công Tôn Hoàng cố nén giọng xuống: “Sư muội, không thể xem thường họ”.

Độc Cô Phụng lộ ra vẻ mặt khinh thường: “Thất Tinh Kiếm Trận có gì hay ho nào”. Song đao phân ra liền chém nhanh vài đao.

Bảy đạo sĩ trung niên liền rút trường kiếm ra, đi vòng quanh.

Ánh sáng soi rọi, Thất Tinh Kiếm Trận bao trùm lấy Công Tôn Hoàng và Độc Cô Phụng.

Trong khoảnh khắc đó, thất kiếm hình như biến thành trăm ngàn thanh kiếm. Dưới ánh sáng càng trở nên bắt mắt hơn.

Công Tôn Hoàng hô to, Nhật Nguyệt Luân liền xoay chuyển tán công lên trước, ‘keng keng keng’ tiếng binh khí vang lên.

Luân quang như tuyết bay, giao đánh cùng kiếm quang, tiếng ‘kình kình’ không ngừng vang lên.

Thì ra Nhật Nguyệt Luân là binh khí kỳ môn, phong tỏa đao kiếm vốn dễ như trở bàn tay, nhưng trận giao chiến lần này lại không có thanh kiếm nào bị phong tỏa.

Bảy đạo sĩ lần lượt chống đỡ sự tấn công của song luân, và tiếp lấy song đao của Độc Cô Phụng.

Đao, luân dừng lại thì thất kiếm cũng dừng lại. Đao, luân chuyển động thì thất kiếm cũng chuyển biến nhanh.

Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoàng mấy lần định xông vượt ra nhưng vẫn không thoát khỏi lưới kiếm.

Thân hình của hai người đột nhiên hợp lại, Độc Cô Phụng kỳ lạ hỏi: “Tại sao lại thế này? Trước mắt rõ ràng là một người, trong phút chốc lại có đến bảy thanh kiếm đâm qua”.

Công Tôn Hoàng liền đáp: “Thất Tinh Kiếm Trận vẫn là trấn sơn chi bảo của Võ Đang. Nếu như có thể xông ra một cách dễ dàng thì đâu nổi danh như vậy”.

“Muội không tin nó có thể nhất được chúng ta”. Ánh mắt của Độc Cô Phụng vô cùng lạnh lợi, nói: “Sư huynh, chúng ta chia làm trước, sau mà xông ra ngoài”.

Công Tôn Hoàng gật đầu.

Hai người nhìn nhau, thân pháp đột nhiên nhanh nhẹn mạnh mẽ xông ra ngoài.

Nhật Nguyệt Luân xoay chuyển, Uyên Ương Đao phi vũ, tiếng ‘đinh đong’ nổi lên.

Quang ảnh dịch chuyển, vô số quang ảnh đan chéo nhau rồi lại đột nhiên tán ra.

Công Tôn Hoàng, Độc Cô Phụng bị đánh lùi về chỗ cũ, thân hình của bảy đạo sĩ đột nhiên chuyển biến, hô: “Vô lượng thọ phật, thiện tai!”.

Độc Cô Phụng bực tức, còn Công Tôn Hoàng sắc mặt tái xanh.

Bảy đạo sĩ trung niên, thân hình càng triển khai ra, thất kiếm thành long lệnh.

Kiếm khí vây quanh.

o0o

Trong mật thất, khói lò mờ mịt, nhưng không khí lại yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Dược lực của Cửa Chuyển Kim Đan đã hóa giải, Thanh Tùng chéo chân ngồi trên giường, nhưng đang tịnh tâm.

Dù bây giờ bên ngoài có xảy ra chuyện gì, y cũng không biết.

Trừ khi có người phá cửa xông vào, trực tiếp uy hại đến tính mạng của y. Nếu không y tuyệt đối không có phản ứng gì.

Cánh cửa của mật thất dày gần ba thước, muốn mở ra cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Vì thế mà y rất yên tâm.

o0o

Thế kiếm bất tuyệt, một mạng lưới kiếm bị đánh tan, lại một mạng lưới kiếm khác nhanh chóng được hình thành.

Một mạng lưới kiếm rồi một mạng lưới kiếm đơn độc tấn công Công Tôn Hoàng, Độc Cô Phụng.

Hai người tuy có thể lập tức đánh tan lưới kiếm nhưng không thể nào thoát ra khỏi Thất Tinh Kiếm Trận.

Chúng đệ tử của Võ Đang đã dần dần đuổi đến. Mọi người đều tỏ ra rất căng thẳng.

Thương Tùng là một trong những người căng thẳng nhất, không ngừng canh phòng, chỉ cần thấy lưới kiếm bị đánh tan thì nhịp tim không ngừng đập nhanh.

Vừa thấy được Luân Uyển Nhi đứng bên kia, ông ấy liền cất bước sang đó, kêu: “Uyển Nhi”. Luân Uyển Nhi kỳ lạ hỏi: “Có chuyện gì ạ?”.

“Hai người này của Vô Địch Môn xem ra không đơn giản. Cứ tiếp tục thế này, e rằng bọn họ có thể xông ra khỏi Thất Tinh Kiếm Trận”.

“Dịch Tùng sư thúc nói không thể nào”.

“Hắn thì hiểu cái gì?” Thương Tùng liền buông nhẹ giọng nói: “Ta xem, hay là con đi tìm sư phụ của con đến”.

“Chuyện này...”. Luân Uyển Nhi ngập ngừng.

“Ít ra thì con cũng nên nói tình hình ở đây cho huynh ấy biết, xem huynh ấy có kế sách gì”.

“Cũng được”. Luân Uyển Nhi suy nghĩ một hồi liền cất bước chạy đi.

oOo

Yến Xung Thiên không chút lo lắng.

Chờ Luân Uyển Nhi nói xong, ông ấy mới lên tiếng: “Con yên tâm, Thất Tinh Kiếm Trận gồm bảy bảy bốn mươi chín thế, hai mươi tám thế đầu tiên nhằm để tiêu hao khí lực của địch, hai mươi một thế còn lại mới ngằm nhắm vào địch”.

Luân Uyển Nhi nói: “Nhưng bây giờ...”.

“Họ tuyệt đối không thể xông ra được”. Lời nói của Yến Xung Thiên vô cùng khẳng định, tiếp: “Năm xưa, Hạ Hầu Thiên sư phụ của Độc Cô Vô Địch bị vây trong trận ba ngày, mới có thể miễn cưỡng xông ra. Người đến lần này chỉ là hai đệ tử của Độc Cô Vô Địch thì dựa vào cái gì để xông ra trận”.

Luân Uyển Nhi vẫn còn hoài nghi, Yến Xung Thiên liền nói: “Ngay cả lời nói của sư phụ con cũng không tin à?”.

“Con không dám”. Luân Uyển Nhi cũng không dám nói thêm gì.

“Những chuyện nhỏ nhặt này đâu cần lo lắng sợ hãi”. Yến Xung Thiên vẫy tay, nói: “Con cứ ra ngoài mà xem náo nhiệt đi”.

Luân Uyển Nhi chỉ còn cách gật đầu.

o0o

Thất Tinh Kiếm Trận vào lúc này đúng là rất náo nhiệt. Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoằng liên tục xông ra hơn mười lần, nhưng kết quả vẫn bị vây trong trận.

Cuối cùng hai người đã dừng lại.

Dù gì Công Tôn Hoằng cũng là người có kinh nghiệm trong giang hồ, bảo: “Sự muội, xem tình hình thì họ đang muốn làm tiêu hao sức lực của chúng ta”

Độc Cô Phụng không nói gì.

“Chúng ta cứ dừng lại, xem rõ sự biến hóa bên trong rồi quyết định xông ra ngoài như thế”.

Độc Cô Phụng không lời mà gật đầu.

Bảy đạo sĩ trung niên cũng dừng lại, tiếp lấy kiếm mà trấn giữ vị trí của mình.

o0o

Trời đã tối, chúng đệ tử của Vô Đương đốt sáng vô số ngọn đuốc.

Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoằng vẫn đang bị vây trong Thất Tinh Kiếm Trận. Họ từ tịnh chuyển sang động, từ động chuyển sang tịnh, tổng cộng đã bảy lần.

Nhưng họ không tài nào xem được biến hóa của Thất Tinh Kiếm Trận, nên không cách nào xông ra khỏi trận.

Toàn thân của Công Tôn Hoằng ướt đẫm mồ hôi, hai chân chéo nhau mà ngồi trong trận. Độc Cô Phụng ngồi trái hướng với y, đầu tóc cũng có chút rối loạn.

Bảy đạo sĩ cũng ngồi xuống, kiếm đặt trên gối, ánh mắt không rời khỏi Độc Cô Phụng và Công Tôn Hoằng.

Gió đang thổi, ánh đuốc lay chuyển, nhưng chín người họ không chút dịch chuyển.

o0o

Ánh sáng không thể chiếu lên nửa phần trên của núi. Từ trên cao có thể rõ ràng thấy được tình hình của Thất Tinh Kiếm Trận.

Giữa những cây lá đang lung lay, có một người đang quan sát, đó chính là Chuồng Môn phái Võ Đang: Thanh Tùng.

Đôi mày của Thanh Tùng chau lại, như đang suy nghĩ điều gì.

Y tuyệt đối có thể đường đường chính chính đứng ngoài Thất Tinh Kiếm Trận mà chỉ huy Thất Tinh đạo sĩ công kích, nhưng giờ y lại núp trong những ngọn cây mà nhìn.

Đây rốt cuộc là vì sao?

o0o

Độc Cô Phụng không chịu nổi mà đứng dậy, vẻ mặt lộ ra vẻ bức bối.

Công Tôn Hoằng nhanh chóng đứng dậy, gọi: “Sư muội!”.

“Sư huynh, muội không tin đâu không lại Thất Tinh Kiếm Trận”.

“Đừng nên phí công vô ích, Thất Tinh Kiếm Trận này biến hóa đa đoan, chúng ta vốn không thể nào nhìn rõ được”.

“Ý của huynh là”.

“Đừng cứ lo phá trận nữa, hay là xem làm thế nào có thể thoát khỏi Thất Tinh Kiếm Trận này rồi tạm rời khỏi Võ Đang”.

“Cũng được!” Cuối cùng thì Độc Cô Phụng cũng đồng ý, song đao liền thi triển ra.

Thất đạo quang kiếm đồng thời chiếu sáng, bảy đạo sĩ đã đứng dậy, chuẩn bị ứng chiến.

Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoằng đột nhiên hô to, cùng nhau tiến lên trước, nhưng vừa được ba bước đã bị đánh lùi trở lại.

Bảy đạo sĩ nhìn như không thấy, kiếm vừa động, lập tức hội thành một khí, bảy đạo kiếm quang liền vù vù đâm ra.

Độc Cô Phụng không cẩn thận bị thương ở chân, nổi giận xông ra, song đao phi vũ.

Nhật Nguyệt Luân của Công Tôn Hoằng liền giành lên trước.

Tiếng vũ khí giao nhau, hai người lại bị đánh lùi.

Độc Cô Phụng cảm thấy đuối sức. Công Tôn Hoàng chau mày lại, song luân xoay lại, đỡ lấy Độc Cô Phụng, trầm giọng nói: “Sư muội, chúng ta không thể lãng phí sức lực”.

Độc Cô Phụng bực bội không trả lời.

“Cứ tiếp tục thế này, e rằng chúng ta không cầm cự được đến lúc trời sáng”

“Trời sáng thì sao?”.

Công Tôn Hoàng đau khổ mỉm cười. Dịch Tùng ở bên ngoài trận lên giọng: “Công Tôn đường chủ, sao không dám công nữa à?”.

Công Tôn Hoàng nổi giận liếc nhìn Dịch Tùng.

Dịch Tùng lại hỏi tiếp: “Độc Cô tiểu thư, tại sao không mau chóng phá Thất Tinh Kiếm Trận của chúng tôi?”.

Độc Cô Phụng nghiêng răng nổi giận, nhưng cũng chẳng làm được gì.

Dịch Tùng tự nói: “Hai người tạo ác đa đoan, Thất Tinh Kiếm Trận sẽ là nơi chôn thân của các người”.

Thương Tùng nói tiếp: “Nhưng hai vị có thể yên tâm lên đường, đệ tử Vô Địch nhất định sẽ siêu độ cho hai vị”.

Chúng đệ tử liền cười to.

Độc Cô Phụng nhìn quanh, lạnh lùng nói: “Các người không cần đắc ý, đêm nay Độc Cô Phụng ta cho dù có chết tại Thất Tinh Kiếm Trận chỉ cần cha ta dẫn người lên đây thì chưa chắc gì các người có thể sống sót”.

Dịch Tùng, Thương Tùng lập tức ngẩn mặt đứng đó, chúng đệ tử hình như bị xối một thau nước lạnh vào người mà toàn bộ rơi vào im lặng.

Thương Tùng nhỏ tiếng nói: “Hai người này, một là đại đệ tử của Vô Địch, một là ái nữ độc nhất của Vô Địch. Nếu họ chết tại đây thì Vô Địch tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua”.

Dịch Tùng nghe xong tái xanh cả mặt, nói: “Nói không chừng thì chưa đến hai năm thì hẳn đã kéo người đuổi giết đến đây”.

Thương Tùng bảo: “Vây mau kêu họ dừng tay đi”.

Dịch Tùng nói: “Đệ quên là kiếm trận này nếu quá thất thế thì không thể nào dừng lại được, chỉ còn cách chờ chết thôi”.

Thương Tùng kinh hãi: “Vây... chết là cái chắc rồi”.

“Đệ nói họ à?”.

“Là nói chúng ta”. Thương Tùng nhăn mặt nói.

o0o

“Người của Vô Địch Môn nếu chết trong Thất Tinh Kiếm Trận, thì người sẽ có hậu quả gì?”.

Người hỏi câu hỏi này lại là một hắc y nhân.

Người đứng trước mặt hắc y nhân lại là Vân Phi Dương, mồ hôi chảy đầy mặt, hình như vừa mới đang luyện công xong.

Xung quanh rất yên tĩnh, ánh sáng dưới núi không thể nào chiếu sáng lên đây, âm thanh cũng tuyệt đối khó mà truyền đến đây.

Khoảng cách thật sự quá xa.

Vân Phi Dương cảm thấy rất kỳ lạ sao hắc y nhân lại hỏi như vậy, mà vẫn trả lời: “Phái Võ Đang và Vô Địch Môn thế đã thành thù, bên nào chết mấy người vốn chẳng có ảnh hưởng gì lớn. Nhưng hai người này thân phận rất đặc biệt, nếu thật sự chết trong Thất Tinh Kiếm Trận của phái Võ Đang thì e rằng Độc Cô Vô Địch không thể nào dễ dàng bỏ qua”.

“Không sai”. Hắc y nhân lạnh lùng nói: “Nói không chừng Độc Cô Vô Địch sẽ xông lên núi sớm hơn dự định”.

Vân Phi Dương nói: “Có rất nhiều đệ tử của Võ Đang cũng nghĩ như vậy”.

“Với lực lượng của Võ Đang trước mắt thì không thể nào đối phó với Độc Cô Vô Địch. Vả lại Vô Địch Môn người đông thế mạnh, nếu muốn đuổi giết lên đây thì Võ Đang khó tránh bị diệt vong”.

Vân Phi Dương chau mày lại: “Đáng tiếc võ công của con và kinh nghiệm không đủ, lại càng không thể hiển lộ ra ngoài”.

Hắc y nhân vẫn đang nhìn Vân Phi Dương.

“Nói cho cùng thì con cũng trưởng thành tại Võ Đang, không thể nào đứng nhìn không lo. Trong lòng cứ cảm thấy không vui, nhưng cũng chẳng làm được gì”.

“Ai nói thế?” Hắc y nhân trầm giọng xuống: “Phi Dương, đây là lúc con thể hiện thân thủ của mình để cứu lấy Võ Đang”.

“Ờ?” Vân Phi Dương liền tỏ ra mê hoặc.

“Chỉ cần con nắm bắt được cơ hội, đánh phá Thất Tinh Kiếm Trận thì có thể giải cứu cho người của Vô Địch Môn”.

“Tại sao con phải cứu người của Vô Địch Môn?” Vân Phi Dương liền hỏi.

“Phải ngăn cản sự việc tiếp tục biến hóa, chỉ còn có thể làm thế này”.

“Không sai”.

“Ngoài ra, còn có thể lợi dụng cơ hội này mà thử võ công của con”.

Vân Phi Dương nghe đến đây liền hưng phấn đáp: “Được, con đi”.

“Hãy nhớ, với võ công của họ, đến thế thứ bốn mươi ‘Ngân Hà Âm Hận’ thì ắt hẳn sẽ bị xé xác bởi thất kiếm, nên con nhất định phải cứu họ trước khi bảy đạo sĩ sử dụng thế này, vả lại còn phải tiễn họ rời khỏi núi Võ Đang”.

“Chuyện này lại...”.

“Bọn họ đã bị thương, khó tránh khỏi có người thừa cơ hãm hại, đối với Võ Đang cũng không có lợi”.

“Thế cũng phải”. Vân Phi Dương gật đầu liên tục.

“Bây giờ, ta sẽ dạy con làm thế nào để phá Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận”.

Vân Phi Dương nhìn hắc y nhân với ánh mắt đầy mê hoặc. Tri thức võ công của sư phụ quả nhiên phong phú, nằm ngoài dự đoán của y.

Hắc y nhân như không cố gì mà mang ra bảy trắng hai đen chín cục gạch. Dùng gạch trắng xếp thành hình Bắc đẩu thất tinh trận, đặt hai cục gạch đen để giữa, nói: “Bắc Đẩu Thất Tinh trận còn gọi là Thiên Chính Kiếm Trận, được xếp theo các vị trí của Bắc Đẩu Thất Tinh ở trên trời, rồi phối hợp với âm dương biến hóa”.

Vân Phi Dương tập trung trên các cục gạch.

“Thất Tinh này đều có tên gọi, từ trái qua gồm: Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quan, Thiên Hoàn, Khai Dương, Dã Quang. Từ một đến bốn là Đẩu Quy còn gọi là Toàn Cơ, từ năm đến bảy là Đẩu Bính hoặc có thể gọi là Ngọc Hoàn”.

Vân Phi Dương tập trung tinh thần nghe, không dám quá sơ ý.

“Khu là thiên, Hoàn là đất, Cơ là người, Quan là thời, Ngọc Hoàn là âm, Khai Dương là luật, Dã Quang là tinh, hợp thành sự sắp xếp của đẩu trạng, cự âm bố dương biến thành trận, cứ như thường sơn tri đà, kích đuôi đầu ứng, kích giữa thì đuôi hộ ứng.

Đến biến hóa cuối cùng, khu hoành tương hợp, thiên địa tương giao, chính là ngọc thạch câu phẩm, vạn kiệt bất phục chi thể”.

Hắc y nhân vừa nói vừa di chuyển các cục gạch. Từ động tác của hắn có thể thấy hắn đã quá rành sự biến hóa của Bắc Đẩu Thất Tinh trận.

o0o

Trời tờ mờ sáng, tiếng gà đang gáy. Vân Phi Dương với bộ y phục màu đen, đang dùng một miếng vải che mặt mình lại, chỉ lộ ra đôi mắt.

Y đột nhiên lấy thanh kiếm đang treo bên giường xuống, lên người sang cửa sổ.

Ngoài cửa không người, y chú ý nghe rõ, đột nhiên bay ra khỏi cửa sổ.

Trời đất dần dần sáng, tuy đóm lửa chưa tắt hẳn nhưng cũng đã mờ nhạt đi nhiều.

Không ai ngó ngang gì đến đóm lửa, tất cả bọn họ tập trung trên Thất Tinh Kiếm Trận.

Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoàng vẫn ở trong kiếm trận. Hai người tỏ ra vô cùng mệt mỏi, bảy đạo sĩ kia cũng thế.

Bảy đạo sĩ kia đã bị thương, nhưng Độc Cô Phụng và Công Tôn Hoàng còn thọ thương nặng hơn họ.

Nếu đơn đả độc đấu thì bảy đạo sĩ không phải là đối thủ của họ, thậm chí có vây quanh lại không hợp thành Thất Tinh Kiếm Trận cũng thế.

Nhưng khi hợp thành Thất Tinh Kiếm Trận thì công lực của bảy đạo sĩ có thể hợp lại, khiến cho Công Tôn Hoàng, Độc Cô Phụng khó mà chống đỡ.

Họ vẫn chưa nhìn ra sự biến hóa của kiếm trận, nên đến giờ này vẫn không thể xông ra ngoài.

Còn sự công kích của Thất Tinh Kiếm Trận thì càng lúc càng lợi hại.

o0o

Mặt trời mọc lên từ hướng đông, ánh sáng chiếu qua từ chỗ hở của khe núi bên kia, bảy đạo sĩ liền nhanh chóng thay đổi phương vị, không ngừng chuyển động.

Ánh sáng soi thẳng vào thân kiếm khiến nó càng trở nên sáng chói hơn.

Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoàng chỉ cảm thấy quang kiếm lấp lánh, họ hoàn toàn không thể phân biệt từng vị trí của bảy đạo sĩ.

Cũng trong lúc này, cách vài trượng có một hắc y nhân đang tiến nhanh đến, đó chính là Vân Phi Dương.

Bề ngoài của y chỉ lộ ra một đôi mắt, nhưng nó cũng lộ ra được vẻ căng thẳng từ nội tâm.

Bàn tay nắm chặt lấy thanh kiếm.

Bạch Thạch ở ngoài trận cũng căng thẳng không kém, hít một hơi thật sâu, bảo: “Ngân Hà Âm Hận!”.

Bảy đạo sĩ đáp trả một tiếng, đưa kiếm lên liền tạo ra bảy đường sáng vô cùng bắt mắt, một luồng sáng xanh bắn qua.

Công Tôn Hoàng hô “cẩn thận” Nhật Nguyệt Luân liền phân ra, đỡ trước mặt Độc Cô Phụng.

Vân Phi Dương nghe được liền rút kiếm ra, định ra tay cứu giúp thì cũng trong lúc này, một giọng nói như sấm sét truyền từ trên không xuống “Dừng tay!”.

Vân Phi Dương liền dừng lại ngay lập tức.

Bảy đạo sĩ cũng ngẩn mặt, quang kiếm tan biến. Công Tôn Hoàng và Độc Cô Phụng nhìn nhau, vẻ mặt của họ đều rất sửng sốt.

Những người khác cũng không ngoại lệ, đều cùng nhau nhìn lên.

Thanh Tùng đang đứng trên một vách đá dựng đứng. Y phục bay phất phơ, toàn thân cũng gần như bay theo chiều gió.

Y liền hô to: “Triệt kiếm trận, thả người xuống núi!”.

Mọi người đều kinh ngạc.

Vân Phi Dương gần như kêu to.

Thương Tùng nắm lấy râu tóc của mình nói: “Thả họ xuống núi ư?”.

Dịch Tùng liền hùng hổ kêu lên: “Thả hổ quy sơn, hậu họa vô cùng”.

Khuôn mặt của Thanh Tùng trên vách đá lạnh như băng, vừa hất tay áo thì người đã biến mất.

Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoằng không dám chậm trễ mà lập tức nhân cơ hội bay khỏi Thất Tinh Kiếm Trận. Bảy đạo sĩ kia cũng chỉ có thể ngơ mắt ra nhìn.

Công Tôn Hoằng một mặt bảo hộ lấy Độc Cô Phụng, một mặt hối thúc: “Chạy mau!”.

Chúng đệ tử đứng ngoài trận tuy rất không đồng ý nhưng cũng chỉ còn cách nhường đường.

Thương Tùng, Dịch Tùng giận đến nổi gần như thổ huyết. Một hồi sau, Dịch Tùng to tiếng bảo: “Chúng ta cùng nhau lên núi hỏi cho rõ!”.

Vừa dứt lời thì liền quay bước cùng mọi người lên núi.

o0o

Tiếng chuông vang dội.

Trong đại điện rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng chuông thì hầu như không còn nghe thấy gì.

Tất cả đệ tử đều tập trung tại đây, ánh mắt của họ đều hướng về Thanh Tùng.

Thanh Tùng chéo chân ngồi trên thảm, tầm mắt quy xuống.

Cũng không biết bao lâu, Thanh Tùng mới mở mắt ra, Dịch Tùng không kìm được mà hỏi: “Chương Môn sư huynh, hai đệ tử của Vô Dịch Môn gần như chết chắc, tại sao huynh lại hạ lệnh triệt kiếm trận để họ rời khỏi?”.

Thương Tùng nói tiếp: “Làm như thế, nếu truyền ra ngoài thì bạn bè trên giang hồ sẽ cho là chúng ta nhát gan sợ sệt. Sau này cho dù người của Vô Dịch Môn không đến thì những môn phái khác cũng chưa chắc gì không dám lên Võ Đang gây sự?”.

Dịch Tùng lại nói: “Lần này, nếu sư huynh không có một câu giải thích thỏa đáng thì e rằng khó mà phục chúng”.

“Không sai!” Thương Tùng nói với vẻ mặt giễu cợt.

Ánh mắt của Thanh Tùng chẳng khác gì sấm điện mà dừng vào mặt của Dịch Tùng và Thương Tùng, nói: “Lần này, chúng ta không hề có đệ tử tử vong, giáo huấn họ một trận là được rồi”.

Dịch Tùng ảm ức đáp: “Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, liệu sau này có còn ai tôn trọng Võ Đang của chúng ta nữa?”.

“Người khác tôn trọng phái Võ Đang của chúng ta không phải hoàn toàn vì võ công của Võ Đang mà còn vì chúng ta dĩ đức phục địch”.

Thương Tùng lạnh lùng cười nói: “Còn ta là thị địch dĩ yếu”.

Dịch Tùng gật đầu, nói: “Sư huynh, từ ngày huynh làm Chuởng Môn thì phái Võ Đang của chúng ta ngày một yếu hơn”.

“Với ý kiến của hai vị sư đệ thì lần này nên làm thế nào?”.

Thanh Tùng tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

“Thà cứ để hai người của Vô Địch Môn chết trong kiếm trận”.

Lời nói này của Dịch Tùng, Thương Tùng nghe xong lập tức gật đầu tán thành: “Nên làm thế!”.

Thanh Tùng hỏi tiếp: “Lục tuyệt đệ tử võ công chưa luyện thành. Nếu Vô Địch vì chuyện này mà tiến đánh Võ Đang thì hai vị sư đệ cảm thấy chúng ta nên đối phó như thế nào?”.

Thương Tùng, Dịch Tùng liền ngơ ngẩn đứng đó.

“Chuyện nhỏ không chịu nhìn sẽ làm hỏng đại sự”. Thanh Tùng thở dài, nhìn quanh, hỏi: “Quản Trung Lưu đi đâu rồi?”.

Truyền Ngọc Thư đáp: “Sư phụ có phải muốn tìm huynh ấy để hỏi rõ chuyện này?”.

Thanh Tùng gật đầu, Diêu Phong lập tức bảo: “Không cần tìm nữa, vừa rồi con thấy hắn đã dẫn theo hai đồng tử vôi vãi xuống núi...”.

Thương Tùng liền bảo: “Không cáo mà biệt, người này thật vô quy tắc”.

Trong lòng Dịch Tùng liền sừng sốt, trầm giọng nói: “Đệ xem hắn có phải đi đuổi theo hai người của Vô Địch Môn không?”.

Thương Tùng liền sáng mắt ra đáp: “Rất có khả năng đó”.

“Bọn họ bị vây trong trận lâu như thế, trên người lại trọng thương, nhất định không phải là đối thủ của tên họ Quản kia”.

“Không sai”. Giọng nói của Thương Tùng càng nhỏ hơn: “Thanh Tùng nhất định đã thấy được điểm này”.

“Hay cho kế một mũi tên bắn hai con nhạn”.

“Lão hồ ly này, thật là lợi hại”. Ánh mắt của Thương Tùng liền nhìn sang Thanh Tùng, dùng tay che lấy nửa cái miệng để đề phòng lời nói truyền vào tai của Thanh Tùng. Thanh Tùng không hề quan tâm đến họ, chỉ ẩm đạm mỉm cười.

o0o

Gió thổi mạnh, hai chú ngựa khỏe từ từ bước đi trên con đường nhỏ. Độc Cô Phụng đang miễn cưỡng cầm cự, nàng đã không còn sức cho ngựa chạy nhanh.

Công Tôn Hoàng cho ngựa bám sát Độc Cô Phụng, nhưng vẫn không ngừng quay đầu nhìn về sau.

Không hề có ai đuổi theo.

Đi trên con đường nhỏ, Độc Cô Phụng hít sâu vào, thẳng lưng, nghiêng răng mà nói: “Sẽ có một ngày, ta dùng máu tẩy sạch núi Võ Đang”.

Công Tôn Hoàng cho ngựa lên trước bảo: “Mối thù này nhất định phải trả. Lần sau lên Võ Đang, thấy một người giết một người, dùng lửa thiêu núi Võ Đang thành bình địa”.

Độc Cô Phụng buồn bực, quay đầu nhìn, hỏi: “Tại sao trên đường đi, không thấy ai tiếp ứng với chúng ta?”.

Công Tôn Hoàng gượng cười: “Muội quên là đã dặn họ chờ đợi bên sông à?”.

Độc Cô Phụng không nói gì.

o0o

Đi qua dốc núi, từ xa xa đã có thể nhìn thấy con sông, một con thuyền lớn đang đậu trên sông.

Công Tôn Hoàng cho ngựa chạy lên trước.

Y nhận ra đó chính là con thuyền của Vô Dịch Môn, nhưng điều kỳ lạ là không có ai đứng ngóng, cũng không thấy người đến nghênh đón.

Ngựa chạy đến bờ sông, Công Tôn Hoàng nhìn xung quanh với ánh mắt kinh ngạc.

Độc Cô Phụng phi ngựa lên trước, quát mắng: “Họ muốn chết à, ngay cả một người trông ngóng từ xa cũng không có”.

Khuôn mặt của Công Tôn Hoàng hàn lạnh như nước, đột nhiên ngắt lời chỉ: “Sự muội, muội xem!”.

Độc Cô Phụng nhìn thấy một đệ tử của Vô Địch Môn đang treo lủng lẳng trên thuyền, không ngừng chuyển động theo hướng gió, đụng vào thuyền từng cái một.

Công Tôn Hoàng liền xuống ngựa, chạy qua.

Một tấm ván nổi từ thuyền vào bờ bến, trên tấm ván đó có vô số xác chết, máu của họ vẫn đang chảy xuống.

Nước dưới ván đều đã nhuộm thành màu đỏ.

Mép thuyền vẫn đang treo lơ lửng vài cái xác. Không còn gì nghi ngờ, họ chính là đệ tử của Vô Địch Môn.

Công Tôn Hoàng vô cùng kích động, liền chạy lên ván gỗ. Cũng trong lúc này tiếng đàn ‘đinh đang’ từ xa vang tới.

Tiếng đàn được truyền từ khu rừng nhỏ bên cạnh sông. Phía trước khu rừng chẳng thấy một ai.

Công Tôn Hoàng liền lui người đến bên cạnh Độc Cô Phụng.

“Kẻ nào dám giết đệ tử của Vô Địch Môn?” Độc Cô Phụng quát hỏi.

Không ai trả lời, tiếng đàn vẫn vang lên, âm thanh tràn đầy sát khí.

Độc Cô Phụng xuống ngựa, rút Uyên Ương Dao ra, Công Tôn Hoàng bảo: “Cẩn thận!” liền đứng trước Độc Cô Phụng. Tiếng đàn càng lúc càng nhanh!

Độc Cô Phụng nói giận quát: “Hãy ra đây!”.

Tiếng đàn dừng lại, hai đồng tử, một cầm kiếm, một cầm đàn bước ra từ trong rừng.

Đó chính là Thất Bảo và Lục An. Quán Trung Lưu cũng xuất hiện, tay để sau lưng, ngẩng mặt lên trời, vừa kiêu ngạo, vừa oai phong.

“Là người!” Sắc mặt của Công Tôn Hoàng liền thay đổi.

“Không sai!” Quán Trung Lưu vẫn ngẩng đầu nhìn trời.

“Ta đã biết sớm là người”. Công Tôn Hoàng nắm chắc Nhật Nguyệt Luân.

“Hai vị không phải muốn tìm ta tính nợ sao. Bây giờ đã cách xa Vô Đang, nhất định có thể giải quyết nhanh chóng”.

Độc Cô Phụng lạnh lùng cười: “Thừa nhân tri nguy, đó là hành động của đệ tử danh môn chính phái ư?”.

“Đối với những tên tà ma ngoại đạo như các ngươi thì đâu cần nhắc đến quy tắc võ lâm?” Ánh mắt của Quán Trung Lưu nhìn thẳng vào khuôn mặt của Độc Cô Phụng.

“Nói hay lắm”.

“Bất luận thế nào”. Quán Trung Lưu dừng một hồi, tiếp: “Hôm nay ta sẽ không tha cho các ngươi”.

Độc Cô Phụng đưa song đao lên, nói: “Quán Trung Lưu, đừng tưởng rằng chúng ta bị thương mà ngươi có thể thừa cơ hội”.

“Hai người cùng lên đi”. Quán Trung Lưu đưa tay ra bảo “Kiếm”.

Thất Bảo liền đưa kiếm sang.

Độc Cô Phụng nói: “Giết người, một mình ta là đủ”.

Nàng vừa dịch chuyển thì Công Tôn Hoàng đã nhanh chóng bay người qua.

Quán Trung Lưu mỉm cười, tung người chẳng khác gì thiên mã hành không, lộn một cái đã đến trước mặt của Công Tôn Hoàng.

Nhật Nguyệt Luân của Công Tôn Hoàng ‘keng’ một tiếng, hướng vào chỗ nguy hại của Quán Trung Lưu.

Trường kiếm của Quán Trung Lưu quật trái nghiêng phải mà đâm liên mười chín kiếm, khiến Công Tôn Hoàng lùi liên mười bước, nói: “Cùng nhau lên thì tốt hơn!”.

Độc Cô Phụng phần nộ vô cùng, Uyên Ương Đao liền xuất. Công Tôn Hoàng lo lắng cho Độc Cô Phụng mà không ngừng dùng Nhật Nguyệt Luân tấn công Quán Trung Lưu.

Nếu họ không mang thương tích trong người thì hai người hợp lại nhất định có thể đánh bại Quán Trung Lưu. Nhưng bây giờ họ đã bị thương, vả lại vết thương tuy không nặng, nhưng bị vây dưới Thất Tinh kiếm trận, lại không ngừng khổ chiến, thật sự không còn hơi sức lực.

Nên Quán Trung Lưu một địch hai, sức lực vẫn phần nào áp đảo hơn.

Y dùng kiếm phi vũ, thân hình như hồ điệp, né trái tránh phải, mà vẫn có thể đánh trả.

Chưa đến trăm chiêu thì y đã khiến cho hai người họ chỉ còn cách chống đỡ. Thế kiếm lại chuyển, dùng ‘Tây Dương Tà Chiêu’ đâm hướng về Độc Cô Phụng.

Chiêu này ngay cả Tạ Bình cũng không chống đỡ được, nên Độc Cô Phụng cũng không ngoại lệ.

Công Tôn Hoàng thấy được, liền đưa thân qua đỡ lấy phía trước.

“Xạc” một tiếng, mũi kiếm đâm sâu vào vai phải của y. Công Tôn Hoàng liền dùng Nhật Nguyệt Luân xông ra.

Nhật Nguyệt Luân trên tay trái của y liền tấn công Quán Trung Lưu, nhưng Quán Trung Lưu chỉ tùy tiện một kiếm là có thể chặn ra. Dùng tay trái đánh mạnh một chưởng vào ngực của Công Tôn Hoàng, khiến y thổ huyết và lùi hơn nửa trượng.

Thế kiếm tiếp đó lại hướng vào yết hầu của Độc Cô Phụng.

Uyên Ưng Dao của Độc Cô Phụng vung liền mười lăm đao, vẫn không thể phong lại thế kiếm.

Thế kiếm như phi hồng, đâm thẳng hướng về Độc Cô Phụng.

Công Tôn Hoàng có muốn cứu cũng không kịp nữa, Độc Cô Phụng cũng không chống đỡ nổi.

“Vù” một kiếm bay đến, nhắm trúng ngay vào thanh kiếm của Quán Trung Lưu, “đình” một tiếng phong kiếm của Quán Trung Lưu lại.

- o O o -